

-«Ρε συ Παύλο, ο Δαρζέντας, είναι 25 χρόνια εδώ στην εταιρεία μας και μένει σε μια καλύβα που όταν βρέχει, μπάζει νερά. Θέλω να πας να του βγάλεις άδεια και να του κτίσεις ένα σπίτι».

Έτσι και έγινε. Ποιος το πλήρωσε το σπίτι; Ο Σωτήρης

-«Ένα πρωί είχαμε μια συνάντηση στην εταιρεία. Ανάμεσα μας και ο διευθυντής εξαγωγών, ο οποίος όταν μπήκε η Αιμιλία και μας έφερε τους καφέδες είχε την κακή έμπνευση να πετάξει μια ειρωνεία για την οδοντοστοιχία της, καθότι τα απόντα δόντια ήταν περισσότερα από τα παρόντα. Σε μικρό χρονικό διάστημα η Αιμιλία τα είχε όλα».

Ποιος τα πλήρωσε; Ο Σωτήρης.

Αυτός ήταν ο Σωτήρης. Τέτοια έκανε συνέχεια.

Η αφήγηση ανήκει στον Παύλο Κανελλάκη, συμμαθητή του Σωτήρη στα Ανάβρυτα, συνοδοιπόρο στους αγώνες, στα κυνήγια, στα ψαρέματα, εργαζόμενου για σχεδόν μια δεκαετία στη ΧΡΩΠΕΙ, μα πάνω από όλα, φίλο του.

Δέκα χρόνια μετά την κοινή τους πορεία στα Ανάβρυτα, δεν είναι πια έφηβοι μαθητές. Ο Κων/νος κατέχει το ύψατο πολιτειακό αξίωμα, ο Σωτήρης είναι βιομήχανος, ο Παύλος είναι Dr. Στην απονομή του ΙΔ' Δ.Ρ.Α. συναντιούνται και η οικειότητα είναι έκδηλη.

Ο Σωτήρης πρωτότοκος του Αριστοτέλη και της Έλλης, γόνος σοβαρής και ισχυρής οικογένειας γεννιέται το '38 και τα πρώτα γράμματα τα μαθαίνει στα Ανάβρυτα. Πριν τα είκοσί του χρόνια χάνει τον πατέρα του, κάνει ένα πέρασμα από το πανεπιστήμιο του Darmstadt, συνεχίζει στην Θεσσαλονίκη όπου τελειώνει χημικός, υπηρετεί τη θητεία του, και μπαίνει στα βαθιά της διοίκησης μιας πελώριας επιχείρησης.

Ταυτόχρονα ακολουθεί τα πάθη του. Εμπλέκεται στον κόσμο του μότερσπορ. Είναι από τους λίγους που οδήγησε μια και μόνο μάρκα: Bayerische Motoren Werke. Είτε τα ταπεινά εφτακοσάρκια στις απαρχές της σύντομης αλλά πυκνής και πλήρους αγωνιστικής του διαδρομής, είτε την ισχυρή δυο – δυο, στα τελειώματά της διαδρομής, τον Μάρτιο του '69.

Ο Παύλος αριστερά, ο Σωτήρης δεξιά, στο ΙΔ' Δ.Ρ.Α., πρώτο Ελληνικό πλήρωμα. Στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Δεκέλειας.

Τότε, παραμονή του Ευαγγελισμού, χάνει τη ζωή του ο μεσαιός αδελφός, ο Γιάννης. Άνθρωπος ευφυής, δημιουργικός, εργατικός. Όλα με υπερθετικό βαθμό. Ωσαύτως και ριψοκίνδυνος. Δεν ήταν ούτε 30 ετών αλλά είχε ήδη αφήσει τα μοναδικά του διαπιστευτήρια ως βιομηχανικό μυαλό. Υπάρχει η άποψη ότι αν ο Γιάννης δεν είχε σκοτωθεί σε εκείνο το αεροπορικό δυστύχημα κοντά στο χωριό Αντιά της Εύβοιας, όλα θα ήταν διαφορετικά.

Τότε λοιπόν ο Σωτήρης πάνω στην ακμή της αγωνιστικής του καριέρας εγκαταλείπει το σπορ. Υπήρχε η δικαιολογημένη μητρική ανησυχία, αλλά πάνω απ' όλα υπήρχαν οι επιχειρηματικές ανάγκες, και το μεγάλο κενό που άφησε ο Γιάννης.

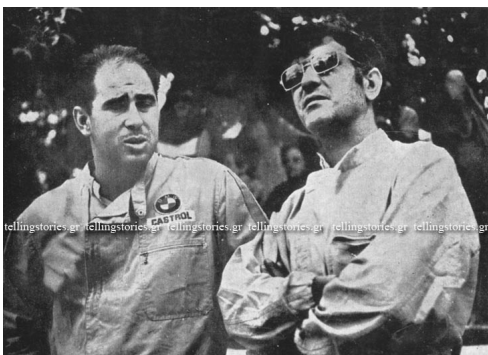
Αύγουστος 1966 Κέρκυρα. Ο Σωτήρης χαιρετά με μια παλάμη βουτηγμένη στα γράσα τον Κωνσταντίνο παρουσία της Άννας Μαρίας και του Κων. Νικολόπουλου. Μόλις διακρίνεται και ο Juan Carlos.

Έτσι στα 31 του χρόνια και σε μια εποχή που άλλοι αγκομαχούσαν να μπουν στο σπορ, αυτός το εγκατέλειψε. Το «Είπωρχ», θάβεται έτσι διοχετεύει όλη την νεανική του ορμή, στη ΧΡΩματουργία ΠΕιραιώς. Είναι νέος, έχει μια πελώρια επιχείρηση με την αντίστοιχη ισχύ αλλά έχει και ανησυχίες. Ο Παύλος που τον ζει από την δεκαετία του '50, δεν διστάζει να τον χαρακτηρίσει ως συνειδητά αγνό ευπατρίδη.

Κέρκυρα 1968. Χαμογελαστοί ο Νίκος Καπετανάκης και ο Σωτήρης μεταφέρουν τις απόψεις τους στον Χρήστο Ράπτη.

Είναι αεικίνητος, ανεξάντλητος σε ιδέες και συλλήψεις αλλά κάνει δυο σπουδαία, ασυγχώρητα για ευφυή άνθρωπο λάθη. Πρώτα εμπλέκεται με τομείς απλησίαστους, όπως η ενέργεια και η άμυνα και ακολούθως αναμετρείται με το κράτος. Το πάθος του για έρευνα, παραγωγή και διάθεση οπλικών συστημάτων από το βασικό τυφέκιο του Ε.Σ. έως μεγαλύτερα πυροβόλα, αλλά και εξόρυξη εκμετάλλευση υδρογονανθράκων δεν τον αφήνει να συνειδητοποιήσει ότι η σύγκρουση με το κράτος θα είναι μοιραία και για αυτόν και για την ΧΡΩΠΕΙ.

Σεπτέμβριος '68 Δ.Ε.Θ. Ο Σωτήρης με τον Γιώργο Ραπτόπουλο.

Υπάρχουν μυριάδες πληροφορίες για εκείνη την πορεία, μα ακόμα και ο πιο αδαής ή αφελής μπορεί να καταλάβει το πόσο εκδικητικά και άκαρδα, πιθανότατα δε και αντεθνικά έδρασε το κράτος. Ο Σωτήρης στρέφεται στην πολιτική, ιδρύει το κόμμα του Ελληνισμού και μάχεται για όσα, τόσο τραυματικά έχει βιώσει. Μετέχει στις βουλευτικές εκλογές του 1996, συλλέγει 12.255 ψήφους (0,18%) και 6.272 (0,09%) στις επόμενες, τον Απρίλιο του 2000. Ταυτόχρονα εμφανίζεται σε περιφερειακά τηλεοπτικά κανάλια όπου παρουσιάζει την παθολογία της πολιτικής σκηνής και αναλύει οικονομικά δεδομένα αναφέροντας συνδυαστικά από μνήμης πολυψήφιους αριθμούς, για διάφορα οικονομικά και παραγωγικά θέματα.

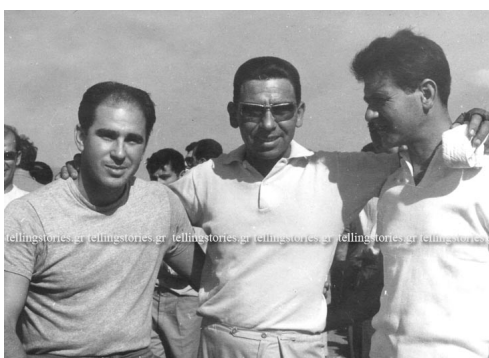

Το 1969 ξεκινά με την ανάβαση Καλάμου. Ο Σωτήρης κερδίζει. Δεύτερος αγώνας το Εαρινό. Ο Σωτήρης κερδίζει. Μια εβδομάδα αργότερα χάνεται ο Γιάννης. Ο Σωτήρης διακόπτει άμεσα τους αγώνες. Η εικόνα από τον Μάρτιο του '69 στον τερματισμό του Εαρινού. Γιάννης Μείμαριδης, Γιώργος Αργύρης, Σωτήρης Σοφιανόπουλος, Περικλής Φωτιάδης σε ευθυμία.

Προβλήματα υγείας θα τον αναγκάσουν να αποχωρήσει από την επικαιρότητα. Στο μεταξύ, έχει βιώσει και την απώλεια του μικρού αδελφού, του Σπήλιου. Ο ορμητικός «Είπωρχ», ο «Σακούλας» των παιδικών του χρόνων επειδή φορούσε φαρδιά πανταλόνια, ο κ. Σοφιανόπουλος της ΧΡΩΠΕΙ, ο Σωτήρης που τραγουδούσε με άνεση κλασσικό ρεπερτόριο, θα εγκαταλείψει τα εγκόσμια τον Φλεβάρη του '20, στα 82 του. Μαζί του ένα από τα ελάχιστα εναπομείναντα μοντέλα συνειδητού και αγνού ευπατρίδη

υ.γ. Λίγους μήνες μετά την μεταπολίτευση είχαμε πάει με τον Σταύρο στο πατρικό του σπίτι στην Αχαρνών. Όπως σχεδόν κάθε 17άρης, πίστευα ότι τα ήξερα και τα κατανοούσα όλα, καλύτερα από οποιοδήποτε άλλον, οπότε καθώς η πολιτική συζήτηση γύρισε στον εθνικό διχασμό του '15 και στον Ελ. Βενιζέλο, ανέπτυξα τις απόψεις μου. Αντί απαντήσεως πήγε στην τεράστια βιβλιοθήκη, κατέβασε τρία διαφορετικά βιβλία, τα άνοιξε άμεσα σε συγκεκριμένες σελίδες και αντί απαντήσεως διάβασε το περιεχόμενο που επιστημονικά απέδιδε αντίθετες θέσεις. Ήταν συντριπτικός αλλά ταυτόχρονα ευγενής. Άκουγα σα χαζός και στο φόντο αντίκριζα τις βαριές, μακριές, κρεμεζί κουρτίνες που κάλυπταν τις ψηλές μπαλκονόπορτες του αρχοντικού.

Είκοσι χρόνια αργότερα περνούσε από το μαγαζί μας στη λεωφ. Συγγρού με έντυπο υλικό του «Ελληνικού Συναγερμού». Δεν ήταν ο ίδιος άνθρωπος, αλλά καταλάβαινα ότι είχε τις ίδιες ιδέες, τις δονκιχωτικές, το ίδιο φλογερές. Στα μάτια μου έδειχνε άκαμπτος.

Σεπτέμβριος 1965, αεροδρόμιο Μίκρας. Την μοναδική φορά που διοργανώθηκε

πρωταθληματικός αγώνας ταχύτητας εκεί. Από αριστερά ο Σωτήρης τρίτος, ο νικητής Σταύρος Ζαλμάς, κι ο Γιώργος Ραπτόπουλος που είχε εγκαταλείψει. Η έκφραση του κάθε ένα αποτυπώνει τα αποτελέσματα, η ευρύτερη εικόνα την ειλικρινή φιλία τους.